

Grzegorz Domański

Jazów, pow. Lubsko. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 4, 120-121

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

w skład kręgu wchodziło kilka bardzo dużych kamieni. Północna część wieńca oraz powierzchnia ziemi obok tej części przykryta była nieregularnym, niekiedy dwu- i trzywarstwowym brukiem.

Pierwotna powierzchnia ziemi w południowej i wschodniej części wnętrza kręgu kamiennego oraz przyległe części po zewnętrznej stronie kręgu, przykryte były warstewką spalenizny o miąższości około 1—3 cm. W skład tej warstewki wchodziły węgle drzewne, popiół i kilkadziesiąt skorup z 2 lub 3 naczyń, przeważnie nieprzepalone. Prócz tego znaleziono w warstwie spalenizny kilka bryłek stopionego brązu i drobną ilość przepalonych kości.

Kamienie wchodzące w skład południowej i wschodniej części kręgu ustawione były w wielu wypadkach na warstwie spalenizny.

Materiał ceramiczny wydobyty z w/w warstwy datuje ją na późny okres rzymski.

W dwóch miejscach pod warstwą spalenizny, we wschodniej i środkowej części przestrzeni ograniczonej kręgiem znaleziono wcześniejsze pochówki. Warstwa spalenizny ponad nimi nie była naruszona. W jednym wypadku był to typowy pochówek popielnicowy z późnego okresu lateńskiego, w drugim zaś jamowy pochówek z małą ilością czystych kości, bez żadnego wyposażenia. Wreszcie, w odległości około 4 m na południowy wschód od wieńca kamiennego, już poza zasięgiem warstwy spalenizny, odkryto w czystym piasku silnie zniszczony pochówek ciałaopalny i zespół skorup, prawdopodobnie kultury grobów kloszowych.

W świetle opisanych wyżej odkryć, kurhan I z warstwowym pochówkiem ciałaopalnym uznać trzeba za obiekt bliski kurhanom typu siedleńskiego.

Obecnie trwają ostatnie prace nad rekonstrukcją nasypu przebadanego kurhanu.

JAZÓW, pow. Lubsko

Stanowisko 1

Zakład Archeologii Śląska Instytutu
Historii Kultury Materialnej PAN
we Wrocławiu

Badania prowadził dr Grzegorz Domański. Finansował IHKM PAN. Szósty sezon badań. Osada z okresu wpływów rzymskich i wczesnośredniowiecznego.

W roku bieżącym kontynuowano badania tej osady rozpoczęte w 1966 r. Odkryto tu dziesięć jam, z których cztery okazały się zarysami budynków, w tym jeden z paleniskiem. Dwa z tych budynków pochodzą z okresu wczesnośredniowiecznego w przybliżeniu VIII—IX wieku, a pozostałe obiekty z okresu wpływów rzymskich. Te ostatnie datowane są od końca

II do początku IV wieku różniąc się chronologicznie między sobą. Zespół luboszycki składa się w chwili obecnej z dwóch cmentarzysk i pięciu odpowiadających im chronologicznie i bliskich terytorialnie osad. (Patrz Luboszyce i Grabice, pow. Lubsko). Badania zespołu będą kontynuowane.

JEMIELNICA OLEŚNICKA patrz epoka brązu
pow. Oleśnica

KĄTY, pow. Włocławek patrz epoka brązu

KIETLÓW, pow. Góra Muzeum Archeologiczne we Wrocławiu

Badania prowadziły dr Irena Kramarkowa i mgr Jadwiga Bukowska. Finansowało Muzeum Archeologiczne we Wrocławiu. Trzeci sezon badań. Osada produkcyjna — hutnicza z okresu rzymskiego (II—IV w. n. e.).

W czasie badań w 1970 r. założono 3 wykopy badawcze i 1 sondaż o łącznej powierzchni 110 m². Wystąpiły w nich ślady 1 pieca hutniczego oraz jama — pólziemianka (?), w wypełniku której stwierdzono dużą ilość skorup, kości zwierzęcych i węgla drzewnego.

Ceramika występująca w Kietlowie w 1970 r. jest — podobnie jak odkryta w poprzednich sezonach badawczych — przeważnie grubościenna. Cienkościenna wystąpiła w niewielkiej ilości. Po raz pierwszy na tym stanowisku odkryto fragmenty ceramiki „siwej”. Wystąpił również żużel, polepa, fragmenty przedmiotów żelaznych i krzemienie.

Badania będą kontynuowane.

KLESZEWO, pow. Pułtusk Konserwator Zabytków Archeologicznych w Warszawie

Stanowisko 1

Badania prowadził mgr Stefan Woyda. Finansował WKZ w Warszawie. Siódmy sezon badań. Cmentarzysko z okresów późnolateńskiego, wpływów rzymskich, wczesnego średniowiecza i osada z epoki brązu i wczesnego okresu lateńskiego.

Przebadano powierzchnię 13 arów. Odkryto 185 obiektów wśród których było: 71 grobów ciałopalnych z II wieku p. n. e. — IV wieku n. e., 3 groby szkieletowe z IV wieku n. e. i 2 groby szkieletowe wczesnośrednio-